

KJØBENHAVNSPOSTEN.

Udgiven af A. P. Liunge.

Trykt i det Kjøbnske Officin.

Dette Blad forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten, saavel i Danmark, som i Hertugdømmene.

Folkestemningen i Frankrig.

Udtog af et Brev fra Burgund, skrevet i Slutningen af October 1832.

(Sluttet.)

* * *

Ligesom de Franske nu see sig fangselede ved Udlandets Indflydelse paa deres vaklende Regjering, saaledes støttede sig hidtil deres Haab om deres Naboers, Tydsfærnes, Medvirkning paa Aarhundredets Aand. Dette Haab blev rigtignok retfærdiggjort ved Tydsfærnes lydelige Declamationer, der idetmindste med Død overbødte hverandre, og derved drog alle Nationers Dine hen paa sig.

Meget ofte hører jeg nu siden Franskmænd sige: "Man har bebrejdet os, som om vi stedse havde miskjendt de Tydske, som om vi betragtede dem som slaviske Russer o. s. v.; en Beskyldning, for hvilken man, siden Warschaus Fald, ikke sjelden vilde drage os til Ansvar. Vi vare derpaa siden stedse villige til at indrømme vor Bidsfarelse, især da Polakkerne eensstemmigen bragte os de fordeelagrigste Efterretninger om det tydske Folk. Men hvad skulle vi nu sige, nu, efter de sidste Foranstaltninger i Tydskland? Hvem har nu taget feil af det tydske Folk; vi i vore tidligere Tider, eller de ulykkelige Polakker i deres Dom over de Tydske?"— Hvad skal Tydsfæren i Frankrig svare paa Bebrejdelser af denne eller lignende Natur? Han maa, han kan kun tie og laae Dinene ned.

Hvad jeg her fortæller Dem om Frankrig fra Departementet de la côte d'or, vilde finde endnu mere Bekræf-

telse i de østlige Departementer. Den patriotiske Stemning, der her hersker i Landsbyerne, blomstret endnu stærkere i hine Stæder, s. Ex. Metz, Nancy, Strasborg o. s. v., som det af mange offentlige Beretninger ved flere Anledninger forlængst vil være Dem bekendt. Daagangen med Mellemklassen i hine Stæder svarer i enhver Henseende til den Aand, som de Dødsførende mangfoldige Gange have lagt for Dagen. Et eneste Charaktertræk kan her være nok. En Flygtning, der for den polske Sag var forvist 20 Mile fra Grændsen og 40 Mile fra Paris, opholdt sig hemmelig nogle Nætter i Strasborg efter flere Maaneders Fraværelse. Han listede sig om Aftenen ind i sin Skomagers Boutik, for i en Fart at trække et Par nye Støvler paa. Man viklede kun saa Død, medens Skomagerkonen stillede sig for Glasbøren paa Boutikken. Den brave Borger vendte sig bort, for at afvise nogle Pletter paa den blanke Støvle. Det var Forbittrelsens Taarer, der fra hans Kinder vare trillede ned paa den. Ved den uilfsomme Afsked trykkede han Flygtningens Haand og sukkede: "Lev vel! far med Gud! vær kun taalmodig! Dgsaa Deres Fortløsningstid vil laae!"

Et Product, der characteriserer den nu herskende undertrykte Aand i Frankrig, er, blandt Andet, en Calende for Aaret 1833, der er udkommen i Metz, og af hvilken et Dplag paa 20,000 Exemplarer allerede var bortrevet i Slutningen af September. Den udkom i Aart, paa 80 Pagina, smukt trykt, under følgende Titel: "Messager patriote de l'est. Almanach populaire pour 1833. A Metz chez Lamort, rue du palais No. 10. Prisen 7 Sous, et Dofin 3 Fr. 10 Sous, 50 Exempl. 13 Fr. o. s. v.

altfor original. En overfladisk Sammenligning, som Deres, er netop den, jeg aldeles ikke kan være tjent med, og som jeg herved protesterer imod. — De Naive ere sædvanligen godlidende Væsner, og vi have vistnok ogsaa med et saadant "fikkelig" Menneſke at bestille, som i Bevidstheden af, at han med sine egne "kluntede" Brændhuggernæver vilde udsætte Jule- og Nytaarsgaven for en altfor rud Behandling, naar han tog ordentligen fat i den, ikke har nænnet at yde den mere end en overfladisk Berørelse, ved hvilken da let det Finere kan være undgaaet hans ved literairt Brændhuggerarbeid forhærdede Nævers fløvede Følesands. Atter et Beviis paa "Gjennembladrerens" snurrige Character, da han i Gjerningen ikke har meent det saa slemt, og dog i Talem lader saa vred som en Tydſker. — Hr. Sforza ender sine mange naive Bemærkninger med en endnu mere naive, hvori han ganske trofkyldigen tilstaaer sin Udygtighed til at besvare et Spørgsmaal, som rigtignok Ingen har bedet ham om at fremsætte, og som han altsaa, da han jo bekjender, at han ikke selv kan svare paa det, hellere skulde have ladet blive reent borte. Det er ligesom Barnet, der i naive Eensfoldighed ofte tankeløst opkaster Spørgsmaal, det hverken selv kan besvare, eller overhovedet venter besvaret. Ligesaa instincimæssigt undslipper Hr. Sforza et Spørgsmaal, som blot synes at vise sig her for at gjøre Honneurs for den gamle Sandhed: Gen Nar kan spørge mere end syv Wise kunne svare paa. Hr. Sforza kunde og burde altsaa a priori have indseet Umuligheden af selv "at give et tilfredsstillende Svar"; ja at ikke engang Hr. Sforza + 7 Wise kan gjøre det, er en saare let Slutning. Egentligen raaber altsaa den naive Brændhugger blot for sin egen Fornøielse i Skoven, at dog idetmindste Echo kan kaste ham hans eget Spørgsmaal i Næsen som Svar. — Beskyldningen for Plagiat falder næsten tilbage paa Hr. Sforza selv, som, naar han expectorerer sig mod "Menneſker, hvis poetiske Impotents forbød dem selv at skabe Noget", saa noget nær synes at have nedladt sig til at plagiere — — — Adresseravisen, hvis Personer skundom staae om sig med de ligesaa vage Ord: "Ingen maa betroee Nogen Noget, da saadant ikke bliver betalt", o. d. sl.

Dog — er ikke Hr. Sforza i al Ufkyldighed kommen til den Vre at ligne en Classiker — idetmindste deri, at hans lille Text har født en Commentar, der er bleven større end hele Texten var det værd? Vi faae nu til Slutning give ham en lille Text, der kan forståaes uden Commentar. Hvis De, høifæredede Hr. Vidrager, kalder Det Plagiat, at have indslættet en Situation blandt ganske andre Dmstændigheder, andre Begivenheder, i andre Hensigter, under et aldeles forskjelligt Forhold til og Forbindelse med Forviklingen i Stykket, blandt ganske andre Personer og andre Characterer end Contessa's, saa er jeg bange for at Deres æsthetiske Skrupter ville node Dem til, ifølge Deres Consequence (ifald man tør antage en saadan), med nok saa grundet Skjel at anlægge Sag paa salig Plautus's og Terentius's Vegne imod S. D. Hr. Baron Holberg, salig, angaaende plagierede Ting i Jacob v. Dhybo, i Abacadabra o. s. v., endvidere paa Hr. Anton Wallis Vegne contra Naverborgens Forfatter, fremdeles paa "Indtogets" Forfatters Vegne contra Forf. til Kong Salomon og Sorgen Hattemager, endvidere mere paa Preciosas Forfatters Vegne contra Forf. til et noget lignende Pittebarns-Comne i Elverhøi, osv., osv.,

osv. Naada! De vil i Processers Antal selv overgaae en vis Magister.

Saa meget for denne gang. Ikkun Agtelse for Publicum og Ulyst til at plage det med den Slags literaire Feider, som Gud være lovet! endeligen engang syntes at være gaaet af Mode, men Hr. Sforza har behaget at ville indføre paany, lod mig betænke mig saa længe paa, om jeg overhovedet skulde svare eller ikke. Saa meget er vist, at jeg for min Deel hverken har Lyst eller Tid til at skrive mere mod en Herre, hvis Endsnak om Potents eller Impotents muligen kunde fremkalde fra en af Ederne Uttringer, der vare altfor delicate til at høres af hovisse Dren.

Forf. til det i "Anonym Jule- og Nytaarsgave for 1833" indførte Lystspil.

Nyheds-Post.

Kjøbenhavn d. 12te Januar 1833. — Hr. Professor Thieles Bærk over Thorvaldsen omtales nu med hædrende Roes i flere tydske Tidssblade. Man læser saaledes en Anmeldelse af samme i "Blätter für literarische Unterhaltung" (Decr. 1832). Rec. yttre sig heri med Begeistring om Thorvaldsen: "Naar man vil fremstille den nærværende Tids Plastik i Modstning til hvad der er blevet præsteret i det forrige Aarhundrede, og sammenligne den med Antikens Aand, Smag og Stil, saa er det vore Samtidiges eenstemmige Dom, at den repræsenteres i een Mand, i Thorvaldsen. Thi hine, der allerede havde et Navn før ham: Canova, Dannecker, Schadow, Dymacht, Scheffauer o. s. fr. have, deels ved deres Talents Grandser, deels ved Mangel paa lige Begunstigelse af Forholdene, ikke opsynet sig til denne uomtvistelige Høide af Mesterflab; men ere blebene tilbage enten indenfor en mere indskrænket Kreds af Productivitet, eller ved Begyndelsen til Naturens og Antikens dybe Studium, eller i tidligere Stølers, isærdeleshed de franske, Kanter, hvilke maatte være dem til Hinder i den reent-plastiske Opfatning og en fuldkomment sandbrø Fremstilling. Ogsaa af de yngre berømte Mestere er Ingen ham lig i Ideernes Righed, Inderlighed og Størhed, eller kommen foran ham i den plastiske Udførelse; ihvorvel det vilde være uretfærdigt at betæde Mand som Wagnier, Gebhard, Lieck, Rauch, Schwantaler Noget af deres forjente Hæder og at ville stille dem i Sprog ved en Sammenstilling med Thorvaldsen." Han omtaler dernæst den Træng, det forlangst har været at see noget Fuldstændigt og Paalideligt offentliggjort om Thorvaldsens Liv og Kunstværker, og glæder sig ved, at det Forfat, at levere et Bærk, som omfatter den store Kunstners Liv og Virken, er fattet af en Mand, "der baade har Talent, Lærdom og Mod til, ligesaa rigtigt som smagfuldt at fuldføre hvad han har begyndt og hvortil saavel hans eget indvortes Raad og patriotiske Interesse, som den Veilighed, hans Embedsstilling gav ham, vel have givet ham den første Impuls." Ved at omtale at Forfatterens Hovedhensigt var, ei alene at levere en fuldstændig Fremstilling af Thorvaldsens plastiske Productioner; men ogsaa at gjengive dem i den oprindelige kronologiske Orden, bemærker Rec., at "denne Opgave, der var forbunden med utrolige Vanskeligheder, desuagtet heldigen er bleven løst; men ogsaa kun ved en overordentlig Flid, en utrættelig Omhu og Grænsning." — "Fremstillingen af Thorvaldsens stille Liv og hans fordringsfrie Character danner den skjønneste Ramme til Totalbilledet af hans udmærkede kunstneriske Virksomhed og Hæder. For rest at fremhæve Gjenstanden for denne Skildring indslættede mange Anekdoter og enkelte Træk af Mesterens Liv, korte Svar, i hvilke Geniets og Characterens hele Størhed ligger, summe Uttringer, som ofte bedst lade os belure Aandens indre Sprog. Saaledes runder det Enkelte sig til et imponerende Heelt; thi Intet er tilfældigt og væsentligt hos en stor Mand."